

Sygn . akt I C 1656/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Paszczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 stycznia 2017r.

sprawy

z powództwa **Z. N. (PESEL (...))**

przeciwko pozwanemu **Towarzystwu (...) S.A. z/s w W. (KRS (...))**

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości,
2. nakazuje pobrać od powoda Z. N. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 1.546,08zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści sześć złotych 08/100) tytułem części nieuiszczonych wydatków,
3. zasądza od powoda Z. N. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z/s w W. kwotę 1.467,00zł (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt siedem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,00zł (jeden tysiąc dwieście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1656/15

UZASADNIENIE

W dniu 17 lipca 2015r. powód Z. N. skierował do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z/s w W. kwoty 8.795,29zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 3 czerwca 2013r. do dnia zapłaty, a ponadto żądanie zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 7 marca 2013r. uległ uszkodzeniu pojazd powoda m-ki A. R. o nr rej. (...), a pozwany zakład ubezpieczeń w wyniku przeprowadzonego postępowania szkodowego w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów wydał decyzję negatywną w zakresie przedmiotu żądania.

W odpowiedzi na pozew pozwany Towarzystwo (...) S.A. z/s w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pozwany zakwestionował istnienie podstaw swojej odpowiedzialności, zarówno co do zasady jak i wysokości.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powód Z. N. jest właścicielem pojazdu m-ki A. R. nr rej. (...).

W dniu 7 marca 2013r. powód Z. N. miał przyprowadzić należący do niego pojazd A. R. o nr rej. (...) w pobliże nieruchomości P. G. (1) położonej w miejscowości L. W..

Pojazd powoda posiadał wcześniej uszkodzenia mechaniczne zewnętrznych i wewnętrznych części jego wyposażenia, które miały wskazywać na zaistnienie zdarzenia drogowego, w którym we wskazanej dacie i miejscu miał uczestniczyć powód jako kierujący.

Powód Z. N. zrelacjonował przebieg zdarzenia i wskazał, że poruszał się swoim pojazdem A. R. nieutwardzoną drogą w kierunku nieruchomości swojego szwagra P. G. (2). Powód podał, że jechał opisaną drogą do miejsca wykonywania swoich obowiązków zawodowych, poruszając się z prędkością ok. 40-50 km/h został zmuszony na skutek nagłego pojawienia się psa rasy owczarek niemiecki bezpośrednio przed jego pojazdem i na trasie przejazdu do podjęcia manewrów obronnych i w celu uniknięcia zetknięcia ze zwierzęciem zjechał z drogi i uderzył w drzewo, co miało doprowadzić do powstania uszkodzeń mechanicznych w należącym do niego samochodzie.

O rzekomo zaistniałym zdarzeniu drogowym powód miał powiadomić swojego szwagra P. G. (2). Jednocześnie powód na nieruchomości szwagra miał zaobserwować psa, który wcześniej miał doprowadzić do zaistnienia zdarzenia drogowego. P. G. (2) nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia, miał on udać się na miejsce zdarzenia po zawiadomieniu go o jego zaistnieniu przez powoda, gdzie miał ujawnić uszkodzony pojazd powoda. P. G. (2) wskazywał ponadto, że opisane zwierzę wchodzi w skład jego gospodarstwa rolnego i zdarzały się sytuacje jego samouwolnienia się psa poza obszar tego gospodarstwa.

(oświadczenie k. 8, wnioski k. 34-35, protokół rozpytania k. 41-43, 44-47, częściowo zeznania świadka P. G. (2) k. 70-71, częściowo przesłuchanie powoda Z. N. k. 71-71v, 141-141v, z dokumentów akt szkodowych nr 1094364: fotografie, oświadczenie, zgłoszenie szkody, wnioski, szkic miejsca zdarzenia, raport z oględzin, kopia dowodu rejestracyjnego, druk szkody, raport z postępowania, protokoły rozpytania, informacja o wysokości szkody częściowej w pojeździe, kosztorys, wycena, ocena techniczna, informacje o wysokości szkody, arkusz ustalenia wartości pojazdu, koszt naprawy, decyzja)

Na okoliczność ustalenia rozmiarów szkody i rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu marki A. R. o nr rej. (...), w szczególności stwierdzenia czy rodzaj, charakter i rozmiar szkód w pojeździe mógł powstać w okolicznościach wskazanych przez powoda Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów.

Biegły w swoim operacie stwierdził, iż na podstawie przeprowadzonej analizy rzeczowego materiału dowodowego nie można wykazać, aby uszkodzenia samochodu A. R. odpowiadały zakresowi i charakterowi uszkodzeń przydrożnego drzewa. Na podstawie kompleksowej analizy materiału dowodowego nie można wykazać, aby kolizja w tych warunkach drogowych, dla mechanizmu określonego przez kierującego samochodem A. R., mogła zaistnieć. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego nie pozwala wykazać związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem kierującego samochodem A. R. a przebiegającym przez drogę psem. Mechanizm kolizji drogowej jak i metoda superpozycji transparentnej zestawienia uszkodzeń samochodu A. R. oraz drzewa dają podstawę do zanegowania okoliczności kolizji drogowej, jak zostało to przedstawione przez powoda.

(opinia biegłego k. 82-120, 132, 134)

Powód dokonał zgłoszenia u pozwanego zaistnienia szkody w jego pojeździe w celu przeprowadzenia postępowania szkodowego w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów. Postępowanie szkodowe zostało zarejestrowane pod sygn. akt 1094364.

W związku ze zgłoszeniem pozwany przeprowadził postępowanie szkodowe w ramach, którego dokonał oceny rodzaju, charakteru i rozmiarów uszkodzeń w pojeździe powoda oraz przeprowadził kalkulację kosztów naprawy i w konsekwencji stwierdził ujemną podstawę swojej odpowiedzialności za szkodę co do zasady i co do wysokości.

(decyzja k. 9, kosztorys k. 10-11, pismo ubezpieczyciela k. 12, 13-14, 16, pismo rzeczownika ubezpieczonych k. 15, wycena k. 48-50, arkusz ustalenia wartości pojazdu k. 51-52, informacja o wysokości szkody w pojeździe k. 53, 54-55, 56, z dokumentów akt szkodowych nr 1094364: fotografie, raport z oględzin, kopia dowodu rejestracyjnego, druk szkody, raport z postępowania, informacja o wysokości szkody częściowej w pojeździe, kosztorys, wycena, ocena techniczna, informacje o wysokości szkody, arkusz ustalenia wartości pojazdu, koszt naprawy, decyzja)

Sąd uznał za przydatną do ustalenia stanu faktycznego opinię główną i uzupełniającą sporządzone przez biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów albowiem są one pełne, jasne, zrozumiałe, wyczerpujące i kompleksowe oraz wewnętrznie spójne. Biegły w opiniach udzielił odpowiedzi na wszystkie postawione w tezach dowodowych pytania, sformułowania zawarte w treści opinii pozwalają na zrozumienie wyrażonych w nich ocen i poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich, a ponadto biegły przedstawił metodę badawczą, materiał badawczy, na którym się oparł. Wnioski końcowe opinii są zwięzłe i precyzyjne, a ponadto wnioski opinii są logiczne i znajdują oparcie w przeprowadzonych przez biegłego badaniach i nie budzą zastrzeżeń, co do ich trafności w porównaniu z podanym w opinii materiałem badawczym.

Biegły w sposób fachowy i rzeczowy ustosunkował się również do wszystkich zarzutów skierowanych w stosunku do opinii wypowiadając się szczegółowo w obszarze każdego zastrzeżenia odwołując się przy tym do dokumentarnego materiału dowodowego oraz reguł postępowania przy sporządzaniu takiego typu operatu.

Za wiarygodne należało uznać zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty zgromadzone w postępowaniu albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.

Sąd odmówił atrybutu wiarygodności zeznaniom świadka P. G. (2) i przesłuchaniu powoda Z. N. w zakresie ich depozycji dotyczących uczestniczenia jako kierującego pojazdem A. R. powoda Z. N. w dniu 7 marca 2013. w miejscowości L. W. w kolizji drogowej z psem stanowiącym własność świadka i wchodzącym w skład jego gospodarstwa rolnego w szczególności, co do faktu jej zaistnienia, a także jej czasu i miejsca, jej okoliczności i przebiegu, powstania szkody w pojeździe powoda, przyczyn jej powstania, a także jej zakresu i rozmiarów albowiem wypowiedzi te pozostają w opozycji do uznanej za przydatną do ustalenia stanu faktycznego opinii głównej i uzupełniającej biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów, który w sposób kategoryczny dokonując ustaleń i oceny możliwości powstania szkody wykluczył w sposób definitywny zaistnienie szkody w pojeździe powoda według mechanizmu zaprezentowanego przez w/w.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2016.2060 – j.t.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia, natomiast na podstawie art. 36 ust. 1 zd. 1 cyt. ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Cytowany przepis jest wyrazem tendencji ustawodawcy, aby umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej stwarzała możliwie szeroki zakres ochrony ubezpieczeniowej zarówno ubezpieczonemu sprawcy szkody przed konsekwencjami osobistego ponoszenia odpowiedzialności cywilnej, jak i poszkodowanemu, przez zapewnienie mu

pełnej kompensaty ze strony ubezpieczyciela szkody wyrządzonej przez ponoszącego odpowiedzialność cywilną sprawcę. W konsekwencji odpowiedzialność ubezpieczyciela determinowana jest odpowiedzialnością sprawcy wypadku – por. wyrok s. apel. w Poznaniu z dnia 4 lutego 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1093/14, opubl. LEX nr 1681964, wyrok s. apel. w Gdańsku z dnia 4 grudnia 2014r. w sprawie o sygn. akt V ACa 673/14, opubl. LEX nr 1651861.

Świadczenie pieniężne, które wypłaca ubezpieczyciel w ramach odpowiedzialności przewidzianej przez cyt. powyżej przepisy, jest ustalane według reguł rządzących cywilnym prawem odszkodowawczym, a więc o rodzaju i wysokości świadczeń należnych od ubezpieczyciela decydują przepisy kodeksu cywilnego, zwłaszcza art. 361-363 kc, z tą jednak istotną różnicą, że w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne – por. wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 24 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 134/14, opubl. LEX nr 1498945.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela w tym zakresie pogląd prawny zaprezentowany przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 kwietnia 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 80/11, opubl. OSNC 2012/10/112 oraz w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 85/11, opubl. OSNC 2013/3/37.

Obowiązkiem Ubezpieczyciela w ramach jego odpowiedzialności odszkodowawczej jest przywrócenie do stanu poprzedniego, co oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem, co powoduje, że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd. odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem.

Ubezpieczyciel zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu, a jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Wykładnia art. 361 § 2 kc i art. 363 § 2 kc prowadzi do wniosku, że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości.

Szkoda majątkowa musi pozostawać w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem w rozumieniu art. 361 § 1 kc.

Na tle art. 361 § 1 kc odnotowania wymaga, że na gruncie tego przepisu „obojętne jest, czy ma miejsce związek przyczynowy bezpośredni, czy pośredni oraz, czy jest to związek przyczynowy złożony, wieloczłonowy, z tym, że odpowiedzialność cywilną uzasadnia jedynie taki związek przyczynowy wieloczłonowy, w którym między poszczególnymi ogniwami zachodzi normalna zależność przyczynowa, a więc każde ogniwo tego związku podlega ocenie z punktu widzenia przyczynowości adekwatnej.

Norma zawarta w przepisie art. 361 § 1 kc opiera się na założeniach teorii adekwatnego związku przyczynowego, w wersji obiektywnej, zwanego też „normalnym związkiem przyczynowym”. Teoria ta zakłada, że związek przyczynowy zachodzi tylko wtedy, gdy w grupie wszystkich przyczyn i skutków mamy do czynienia jedynie z takimi przyczynami, które normalnie powodują określone skutki. Nie wystarczy więc stwierdzić istnienie związku przyczynowego jako takiego, lecz należy stwierdzić, że chodzi o następstwa normalne (a nie niezwykle, nadzwyczajne).

Związek przyczynowy należy pojmować jako obiektywne powiązanie ze sobą zjawiska nazwanego „przyczyną” ze zjawiskiem określonym jako „skutek”. Istnienie związku przyczynowego jako zjawiska obiektywnego determinowane jest okolicznościami faktycznymi sprawy. W pierwszej kolejności należy za pomocą testu „conditio sine qua non” zbadać, czy określony skutek stanowi obiektywne następstwo zdarzenia, które wskazano jako jego przyczynę, to

znaczy, czy oceniany skutek nastąpiłby mimo braku wskazanej przyczyny. Jeżeli odpowiedź jest negatywna, czyli badany skutek nastąpiłby również mimo nieobecności tej przyczyny należy stwierdzić, że nie występuje żaden obiektywny związek przyczynowy i nie ma potrzeby dalszego badania, czy relacje pomiędzy przyczyną a skutkiem są adekwatne w rozumieniu art. 361 § 1 kc. Pojawienie się w przebiegu kauzalnym przyczyny zewnętrznej, nie powiązanej z działaniem lub zaniechaniem podmiotu odpowiedzialnego za powstanie szkody, przesądza o braku związku przyczynowego, jeśli bez przyczyny pierwotnej szkoda i tak powstałaby. Przepis art. 361 § 1 kc wiąże jednak odpowiedzialność tylko z normalnymi następstwami zjawisk stanowiących jej podstawę. W razie pozytywnego stwierdzenia, że dany fakt był koniecznym warunkiem wystąpienia skutku, należy rozważyć, czy wspomniane powiązania można traktować jako „normalne”, tzn. typowe lub oczekiwane w zwykłej kolejności rzeczy. Typowym jest skutek jaki daje się przewidzieć w zwykłym porządku rzeczy, taki, o którym na podstawie zasad doświadczenia życiowego, wiadomo, że jest charakterystyczny dla danej przyczyny jako normalny rezultat określonego zjawiska. Nie mieści się w płaszczyźnie adekwatnego związku przyczynowego skutek, który wprawdzie daje się łączyć z określonym zdarzeniem początkowym w sensie oddziaływania sprawczego, ale jest następstwem nietypowym, tj. nie występującym w kolejności zdarzeń, która charakterystyczna jest dla określonej przyczyny i przez to nie dającym się uwzględnić w ewentualnych przewidywaniach, a zarazem zależny jest w istocie od innych zdarzeń, które w zbiegu z przyczyną wyjściową jawią się jako przypadkowy zbieg okoliczności – por. wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 20 maja 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 968/14, opubl. LEX nr 1770850, wyrok s.apel. w Białymstoku z dnia 8 kwietnia 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 959/14, opubl. LEX nr 1667508, wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 4 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 68/14, opubl. LEX nr 1624064, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 28 października 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 824/14, opubl. LEX nr 1554766, wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 13 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 785/13, opubl. LEX nr 1469375.

Konstatując należy stwierdzić, iż w warunkach przedmiotowej sprawy ustalony przez Sąd stan faktyczny pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że pomiędzy ruchem pojazdu mechanicznego, nagłym czynnikiem zewnętrznym, a szkodą powoda nie zachodzi adekwatny związek przyczynowy, który jest nie tylko przesłanką odpowiedzialności za szkodę, ale również rozstrzyga o granicach tejże odpowiedzialności, a ponadto powstała w pojeździe powoda szkoda nie jest normalnym, typowym następstwem ruchu pojazdu mechanicznego w prezentowanym przez stronę układzie sytuacyjnym składającym się na zachowania osoby i nagłego czynnika zewnętrznego uczestniczącego i zaistniałego w zdarzeniu i ich wpływu na zakres powstałych skutków.

O kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego, obciążając nimi w całości powoda orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 98 § 1 i 3 kpc i w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013.490 – j.t. ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 ze zm.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2016.1827 – j.t. ze zm.) oraz w oparciu o treść art. 13 ust. 1 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2016.623 – j.t. ze zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.